

[Orla Møller.]

situation er så stærk som overhovedet muligt. Det er et af de hovedhensyn, man normalt i kritikken overser totalt.

Hans Kjær: Statsministeren redegjorde for baggrunden for sit fravær nogle mødedage, og det tror jeg ikke der er nogen der vil rette bebrejdelse mod statsministeren for. Men når statsministeren benytter anledningen til igen at komme ind på den mere generelle økonomiske politik, så kan jeg kun beklage, at statsministeren heller ikke har haft tid til at læse, hvad der skete ved første behandling af denne lovgivning, for da var vi jo inde på de spørgsmål, og det bliver repetitionsøvelser, hvis vi skal blive ved med at svare på de samme påstande. Da vi også skal til det igen i næste uge, må der næsten være grænser for, hvor længe vi kan blive ved. Men jeg kan forstå — det kunne jeg også forstå på finansministeren — at målsætningen er, at man vil lette likviditetsbekymringerne i erhvervslivet ved at stramme likviditetsbekymringerne, for det er jo det, man gør. Man vil lette arbejds-situationen i erhvervslivet ved at øge arbejdsløsheden, for det er jo det, man gør. Det forekommer mig stadig væk at være de mærkeligste metoder, man anvender for at opnå nogle mål.

Jeg er glad for, at hr. Orla Møller erkendte disse virkninger med lagerreduktionerne og de udsatte investeringer. Det er vel også et svar til statsministeren, som sagde, at hvis dette fik nogen virkninger, så håbede statsministeren, at vi også ville erkende disse virkninger. Jeg har, hver gang jeg har talt om denne lov, taget højde for de positive virkninger, der måtte kunne være. Jeg kan ikke se, de kan være på andet end lagerreduktionerne og de udskudte investeringer, og det kalder jeg for sminkede virkninger, sminkede virkninger på betalingsbalancen, for det må jo være indlysende for alle, at den dag der skal investeres, og den dag lagrene skal bygges op igen, så får vi en returvirkning — bare på et højere og et dyrere grundlag. Det synes jeg ikke man skal være professor i økonomi for at kunne regne ud, det er nogenlunde simpel virksomhedsledelse, virksomhedsdrift. Det er de resultater, der er. Jeg erkender, at der er en mulighed for, at disse virkninger kommer,

men det er ikke noget, der fører til et varigt resultat, og de metoder, man anvender, modvirker tværtimod det varige resultat, man vil have.

Hr. Orla Møller sagde, at jeg sikkert ville erkende, at man ikke kunne sammenligne importafgiftens virkninger på maskinerne med det investeringsfradrag, der nu er foreslået af finansministeren. Nej, jeg vil sandelig ikke sammenligne virkningerne, for det turde være indlysende, at importafgiften på maskinerne har en helt anderledes kraftig reducerende virkning på investeringerne end en investeringspræmie på 10 pct. fordelt over 2 år, som kun har en reduceret skattevirkning, for aktieselskabers vedkommende med 36 pct. Nu skal vi jo ikke førstebehandle det spørgsmål i dag, men der er immervæk den sammenhæng mellem de to ting — og det var det, jeg pegede på i relation til finansministerens idégrundlag — at med den ene lovgivning modvirker man investeringerne og trøster sig med, at man kan udsætte dem, mens man med det andet forslag prøver på at friste til investeringer, og ved at gøre det tidsbegrænset til 1 år tilstræber man oven i købet en appel om, at der skal investeres hurtigere. Det er altså vanskeligt for mig at se — selv om der er forskel på resultaterne af disse metoder — at idégrundlaget ikke er selvmodsigende.

Jeg skal som sagt ikke gå dybere ind på de økonomiske betragtninger, finansministeren fremførte. Vi bliver nok ikke enige om dem; det kan være, vi heller ikke bliver det i næste uge.

Finansministeren siger, der ikke har været nogen vilje til forhandling fra de konservative udvalgsmedlemmers side, men så tilføjede finansministeren forsigtigt: jeg har i hvert fald ikke mærket den. Det synes jeg var en fornuftig reduktion, for jeg kan selvfølgelig ikke tage ansvaret for, hvilken virkning det har haft på finansministerens opfattelse, men jeg erindrer om, at jeg prøvede på — for at sige det populært — at skære ud i pap, hvordan jeg kunne tænke mig at en dispensationsbestemmelse kunne begrænse de mange henvendelser, som finansministeren frygtede. Sandheden om de mange henvendelser er jo den, at man kan minsandten ikke bevæge sig ned fra denne talerstol, uden at man får stukket nogle nye bilag i hånden fra flere firmaer, der har